

I nablýskané prostředí kosmetického
salonu se dříve či později poskvrní
špínou a krví Bogoty

Dům krásky

Melba
Escobarová

HOST

HOST

Dům
krásy

Melba Escobarová

Dům krásy

Brno 2018

Kapitola 1

Nenávidím umělé nehty nalakované křiklavou barvou, vlasy nešikovně odbarvené na blond, halenky z chladivého hedvábí a brilantové náušnice. Nikdy dřív se tolik žen, které odpoledne potkávám v ulicích, nepodobalo travestitům a prostitutkám, převlečeným za vzorné manželky.

Nenávidím pronikavou vůni parfémů, které používají paničky zmalované jako karnevalové maškary. Štípe mě v nose tak, že mě to nutí kýchnout. Nemluvě o chytrých telefonech s blyštivými infantilními kryty fuchsiové barvy, s imitací drahých kamenů a směšnými obrázky populárních postaviček. Nenávidím všechno, co ty umělé panenky s vytrhaným obočím ztělesňují. Nenávidím pisklavě uječené hlasy těch malých kurviček zbohatlých mafiánů. Jsem z nich nervózní. Musím si lámat hlavu nad tím, co všechno v této zemi, kde hodnotu žen určuje velikost jejich zadku, zaoblenost ňader a útlost pasu, nefunguje. Nenávidím primitivy, kteří se vyspí se ženou a pak se s ní chlubí jako s trofejí nebo ji prostě vymění za jinou, aby si získali obdiv a uznání stejně

povedených kamarádíčků. A zrovna tak jako nenávidím mafιάny, kteří už více než třicet let určují směřování této země, politiky, podnikatele, vyděrače — a vlastně skoro všechny, kteří mají moc —, nenávidím i bogotské paničky, mezi které patřím, ale od kterých se tolik toužím odlišit.

Nenávidím jejich zvyk říkat indiáni těm Kolumbijcům, kteří podle nich patří do nejnižší kasty, i to, jak důkladně rozlišují mezi tykáním a vykáním, přičemž vykání si ponechávají výhradně pro lidi, od nichž si udržují odstup. Protiví se mi ponížená úslužnost číšníků, kteří jsou samé *Jak je ctěná líbost, Co si račte přát* a *Služebníček*. Nenávidím spoustu věcí, které mi připadají nespravedlivé, hloupé a kruté. Nenávidím je víc, než nenávidím sama sebe za to, že jsem jejich součástí.

Můj příběh je úplně obyčejný, nebudu proto zabíhat do podrobností. Možná stojí za zmínku, že můj otec je francouzský přistěhovalec, který do této země přišel, aby tu vybudoval těžební společnost. Já a můj bratr jsme se narodili tady, v Kolumbii. Vyrostali jsme jako cizinci, izolovaní a v jakési bublině, stejně jako mnoho dalších příslušníků tehdejší elity. Čas jsme trávili v našem apartmá na severu Bogoty nebo ve Starém Městě v Kartageně. V létě jsme někdy jezdili do Paříže, občas jsme také zavítali na ostrovy Islas del Rosario. Můj život se příliš nelišil

od života vyšší střední třídy někde ve Francii, Itálii nebo ve Španělsku. Už jako malá holčička jsem se naučila jíst čerstvé ústřice i správně uchopit mořského ježka. V jedenadvaceti letech jsem dokázala bezpečně rozeznat vína z Bordeaux a Burgundska. Hrála jsem na piano a francouzsky jsem mluvila bez přízvuku. Historii starého kontinentu jsem ovládala stejně dokonale, jako jsem neznala tu vlastní.

Co si pamatuju, tak jsme se vždycky obávali o svou bezpečnost. Jsem blondýnka, měřím sto sedmdesát pět centimetrů a mám modré oči. Když dnes potkáte na ulici modrookou blondýnu, už vás to tolik nepřekvapí. Ale za mých mladých let to tak nebylo. Být blondýnou v Kolumbii, to bylo jako vyhrát v loterii. Můj vzhled mi zajistil náklonnost jeptišek v církevní škole i přízeň spolužaček. Všude jsem budila pozornost, což v mém otci vyvolávalo téměř paranoidní strach z možného únosu, ke kterému v naší rodině naštěstí nikdy nedošlo. Život v blahobytu a anglosaské rysy také přispěly k tomu, že jsem se cítila osaměle. Poslední dobou se však čím dál víc přikláním k myšlence, že jsem si to jenom namlouvala, abych zakryla, že jsem se cizinkou ve vlastní zemi cítila ze své vůle. Ať jsem byla kdekoliv, nikde jsem si nepřipadala doma.

Ve svém věku už si snad můžu dovolit trochu melancholie. Minulý měsíc mi bylo padesát devět. Mnohem víc než okolním děním se zaobírám minulostí

nebo svým nitrem, zčásti proto, že to, co se děje všude kolem, se mi nelíbí a vlastně mě to ani nezajímá. Předpokládám, že moje neuróza má co do činění se zkaženým světem, ale těžko s tím můžu něco udělat. Jak kdysi řekl básník Octavio Paz, vždycky jde o úhel pohledu. Tohle je můj úhel pohledu a jiný neznám. Jsem smířená se svým původem i se vším, co nenávidím. Možná že právě takhle se projevuje zralost.

Když jsem opouštěla Kolumbii, matky ještě dbaly na to, aby jejich dcery cudně schovávaly kolínka pod sukni. Dnes už nikdo neponechá představitosti ani špetku prostoru. To byla jedna z věcí, které mě hned po návratu z Francie šokovaly. Měla jsem dojem, že mě všudypřítomná odhalená ženská ňadra pronásledují na každém kroku. Ať je to jak chce, v Kolumbii jsem se nikdy necítila jako doma a ve Francii jsem pořád byla jen cizinka.

Dlouhé roky se mi tam však žilo dobře, vdala jsem se, narodila se mi dcera, věnovala jsem se svému oboru. Francie pro mě nebyla obyčejná studijní cesta. Byl to útěk. Roky rychle ubíhaly a moje vzpomínky se postupně proměňovaly. Jednoho dne jsem si uvědomila, že nadešel čas k návratu. Byla jsem rozvedená a na krku jsem měla pět křížků. Má dvaadvacetiletá dcera Aline studovala na Sorbonně, a tak mi nezbylo nic jiného, než se vydat na cestu sama. Svůj dosavadní život jsem zabalila do tří kufrů a odjela jsem.

Aline mluví španělsky s přízvukem a s chybami. Je krásná a štíhlá. Zatím ji více přitahují ženy než muži a není jasné, jestli to tak bude dočasně, nebo napořád. Popravdě řečeno mě to ani moc netrápí. Ačkoliv je mi jasné, že kdyby chudinka žila v téhle zemi, musela by čelit pokrytcům, dost možná i veřejnému opovržení. Ale k určitým změnám tady došlo. V ulicích je více cizinců než dřív a lidé začínají uvažovat jinak. I tak se cítím dost sama, přestože mám kamarádku Lucíu Estradovou, se kterou jsem se po více než dvaceti letech zase začala přátelit. Vlastně ani nikoho nepotřebuju.

„Kolumbie je vášeň,“ hlásal poutač, který mě přivítal na letišti. Druhého dne noviny psaly o masakru na jihu země, který si vyžádal patnáct obětí. Je to vášeň, která mě nutí horlivě nenávidět. Nenávidět dámičky jako jsou paní Urrutiová, Pombová a MacAllisterová, které mě zvou na čaj nebo k modlitbám za některou z nemocných kamarádek či za jedenáct dětí, které přišly o život při nedávných sesuvech pudy v jižní chudinské části města, kam v životě nevšly. Stejně tak nenávidím vrátné, kteří si vychutnávají ten pocit moci, když vás nenechají vstoupit do domu, eskortu, která schválně vráží do ostatních aut, žebráky, kteří vám vyrvou boční zrcátko, zatímco stojíte na červené. Pouze když pracuju, vypluje na povrch i mé soucitnější já, které ještě nezaplavila hořkost.

Na začátku roku 2013 jsem sehnala byt na dobré adrese, na třiadvadesáté třídě, blízko parku Chicó. Po návratu do země jsem oprášila staré akcie a mohla jsem si koupit nejen apartmá, ale i pozemek v Guascá, mezi horami, kde mám v plánu nechat si postavit domek. V apartmá jsem si vyhradila místo pro ordinaci a díky všem mým akreditacím začali brzy přicházet první klienti. Musím přiznat, že většina z nich mě nudí. Jejich strachy jsou dokonale předvídatelné, stejně jako jejich komplexy. Jiné rozptýlení mi ale chybělo, a tak jsem se plně věnovala práci. Kulturní nabídka ve městě je naštěstí poměrně bohatá a občas mě přiměje zajít si na koncert nebo na výstavu, na což jsem si ponechala dvě volná odpoledne v týdnu. Koneckonců psychoanalytik si vydělá víc než dost, a vezmu-li v úvahu svůj věk i finanční situaci, ani tolik pracovat nepotřebuju.

Postupem času jsem volná odpoledne začala využívat k procházkám. Je nemožné dostat se do centra, aniž by člověk strávil dvě hodiny v zácpě, a tak jsem se rozhodla pohybovat se jen ve čtvrti, kde bydlím, a to výhradně pěšky. Na jednom z výletů po okolí jsem objevila několik nových knihkupectví, úžasnou cukrárnu a dva butiky s oblečením. Ale neměla jsem chuť si něco zkoušet. Poslední dobou své tělo skoro nepoznávám. V zrcadle mě často překvapí moje tvář, moje nohy, podobné prazvláštní, vybledlé a zapomenuté mapě.

Jednou na procházce po čtvrti jsem si v cukrárně Michel na dva a osmdesáté třídě dala čokoládový dortík a kapučíno. Měla jsem kvůli tomu výčitky, a tak jsem se rozhodla dojít až k patnácté ulici a odtud se vrátit domů. Bylo slunečné květnové odpoledne a už jsem ušla několik bloků, když jsem se zastavila u bílé budovy s prosklenými dveřmi. Nápis vyvedený stříbrným písmem hlásal: Dům krásy. Ze zvědavosti jsem vešla dovnitř. Myslím, že mě zaujal právě ten název: Dům krásy. V přízemí byla vystavena spousta šíleně drahých přípravků. Byly tam krémy proti vráskám, na hydrataci pleti, zeštíhlující, proti striím a celulitidě. A pak jsem ji najednou spatřila. Měla na sobě bleďmodrou uniformu, na nohou bílé tenisky a vlasy stažené do ohonu. Dlouhé prameny temně černých vlasů jí padaly na záda. Nebylo důležité, že se jí ve tváři zračila únava a pod očima měla kruhy. Její krása byla ohromující a výjimečná. Ta dívka byla plná života. Měla v sobě cosi divokého, až surového, což však, dá-li se to tak říct, činilo její krásu skutečnou. Dodnes nevím, jestli to bylo zásluhou kázně a dokonalé péče, nebo to byl prostě dar. Ale to se asi nikdy nedozvím. Karen je jedna velká záhada. Tím spíš ve městě, jako je Bogota, kde jsou všichni tak snadno čitelní. Stačí se podívat na to, co má kdo na sobě, jak mluví nebo kde bydlí, a hned víte, jak se zachová a kam ho zařadit. Zaujala mě Karenina

štíhlá postava a také klid, který se jí zračil ve tváři. Vsadila bych se, že pro to nedělá vůbec nic. Kdybych se na ni měla podívat a popsat ji jednou jedinou větou, řekla bych, že jí z duše vyzařuje klid.

A pak ke mně Karen přišla, možná proto, že jsem tam stála a hleděla na ni jako na přízrak, a zeptala se: „Můžu vám nějak pomoci?“

Měla upřímný a nenucený úsměv, jako by se prostě těšila z toho, že je na světě. Překvapilo mě, že její krásu jako by nikdo nevnímal. Dívat se na Karen, to bylo jako spatřit růži mezi trnám. Ženy kolem ní nosily vysoké podpatky a falešně se usmívaly. Kupříkladu dívka na recepci vypadala jako šašek. Používala výraznou tvářenku a rudou rtěnku. Karenina krása však byla čistá a ona sama jako jediná do Domu krásy opravdu zapadala.

„Ano, díky. Potřebovala bych depilaci,“ odpověděla jsem, jako kdybych se snad odjakživa nedepilovala sama.

„Zrovna máme volno, chtěla byste se do toho pustit hned?“

„Ano, to by se mi hodilo,“ odpověděla jsem jako hypnotizovaná.

„Promiňte, mohla bych se zeptat na vaše jméno?“

„Claire, Claire Dalvardová,“ odpověděla jsem.

„Pojďte prosím se mnou, paní Dalvardová,“ dodala Karen. A tak jsem šla.

Kapitola 2

„Černošky a mulatky si kudrnaté vlasy narovnáva-
jí už od malička. Používají k tomu žehličku na vlasy,
fén, speciální krém nebo vlasovou masku. Taky po-
lykají všelijaké pilulky. Vlasy si rovnají i zastudena,
jen pomocí hřebenu, sponek a gumiček do vlasů. Na
noc si dávají na vlasy šátek. Rovné vlasy jsou stejně
důležité jako podprsenka. Je to neodmyslitelná sou-
část ženství. Mít dokonale rovné vlasy znamená se-
brat odvahu, obrnit se trpělivostí a být ochotná sná-
šet nepohodlí. Je to časově náročné a mnohdy i dost
drahé, ale s tím se nedá nic dělat,“ říká Karen svým
zvonivým hlasem.

„A co malé holčičky, ty taky musí tohle všechno
vydržet?“

„Úplně malinké ne, ale slečinky okolo osmi nebo
devíti let, ty už ano. Všechny musí mít pěkně rov-
né vlásky,“ vypráví Karen, zatímco mi sundává gázu.

Karen mi vyprávěla, že když sem přijela, město
se jí líbilo. Ano, musím jí dát za pravdu. Spouště lidí
se zdá skutečně krásné. Vyzařuje z něj nostalgická
atmosféra, která však občas v neděli, když se město

probudí do radostného, sluncem prozářeného rána, nečekaně zmizí.

Karen nechala svého čtyřletého chlapečka u matky v Kartageně a odjela do Bogoty. Jedna její kolegyně si otevřela salon krásy ve čtvrti Quirigua a nabídla jí práci. Karen mamince slíbila, že jí bude na Emiliana každý měsíc posílat peníze, což také skutečně dělala. Karenina matka Yolanda bydlí spolu s nemocným strýcem Juanem v domě ve čtvrti San Isidro. Juan je starý mládenec. Oba dva přežívají hlavně díky důchodu, který strýci náleží za třicet let práce na poště, a také díky penězům, které jim posílá Karen.

Karen vyrostla za zvuků karibských folklorních rytmů – vallenata, bachaty a později i champety. Její matka byla sotva o šestnáct let starší než ona sama. Kdysi vyhrála soutěž o královnu krásy místní čtvrti a myslela si, že tím dá sbohem chudobě, jenomže nakonec otěhotněla s jedním blondákem, který skoro neuměl španělsky. Měla za to, že je námořník. Z toho utajeného milostného vzplanutí se narodila krásná mulatka, která se svou matkou sdílela nejen příjemní, ale také život v nedostatku.

Yolanda Valdésová prodávala na ulici losy a smaženou zeleninu s masem, pracovala jako posluhovačka v domácnosti i číšnice v baru ve středu města. Nakonec zůstala doma, starala se o svého vnuka, útrpně snášela artritidu a lamentovala nad tím, že namísto

chlapce porodila dceru. Bylo jí teprve čtyřicet, ale vypadala málem jako stařena.

Doña Yolanda při svých milostných avantýrách ještě dvakrát otěhotněla. V obou případech čekala chlapce. Naneštěstí se jeden z nich narodil mrtvý a druhý zemřel jen několik málo dní po porodu. Yolanda Valdésová říkávala, že ženy v její rodině jsou prokleté. Jako by na nich ulpíval nějaký zvláštní druh kletby, která je uvrhne do samoty, když to nejméně čekají. Jako by snad opuštěnost byla jejich nevyhnutelným osudem.

Karen vzpomíná na nedělní mše v sedm hodin ráno i na zpěv kanárek, který ji probouzel ze spaní. Vybavuje si ještě nedovařenou polévku z rybích hlav, jejich hladkou kůži i mdlý, bíle svítící pohled, který se objevil, když je matka nechala ve vodě příliš dlouho. Postupem času se pro mě rituál, při kterém jsme se s Karen zavíraly v masážní kabině v Domě krásy, její kartagenský přízvuk i pevný a jemný dotek jejích rukou staly potřebou stejně naléhavou jako utišení hladu. Byly jsme samy, obklopeny jen Kareniným mládím.

Od chvíle, kdy jsem ji poprvé spatřila, jsem toužila poznat ji blíž. Opatrně jsem jí kladla otázky, zatímco mi bříšky prstů přejížděla po zádech. Tak jsem se dozvěděla, že Karen přijela do Bogoty během léta, v lednu roku 2013. Zpočátku se usadila v ulici Suba

ve čtvrti Corinto, kde jedna rodina pronajímala malý byt s koupelnou a kuchyní, a to za tři sta tisíc pesos včetně služeb. Karen pracovala za minimální mzdu. Na konci měsíce jí nezbyvalo jediné peso navíc, takže ani nemohla posílat peníze domů. Ta čtvrt' byla navíc nebezpečná a Karen žila ve strachu. Toho rána, kdy nějaký opilec střílel na lidi, kteří zrovna na veřejném prostranství něco oslavovali, se Karen rozhodla najít si jiné bydlení.

Odstěhovala se na jih města, do čtvrti Santa Lucía, blízko třídy Caracas. Což znamenalo, že do práce musela dojíždět přes celé město.

Když jí jedna kolegyně řekla, že v luxusním estetickém centru na severu města hledají kosmetičku, Karen se podařilo domluvit si tam pohovor. Byl začátek dubna a město se utápělo v přívalech deště. Karen bydlela na nové adrese teprve několik týdnů a měla takové tušení, že déšť by s sebou mohl přinést lepší časy.

Dům krásy se nachází v lepší čtvrti zvané Zona Rosa. Bílá budova už zvenčí navozuje pocit čistoty a elegance. Snoubí v sobě neposkvrněnost zubní kliniky s atmosférou luxusního módního butiků. Když projdete skleněnými dveřmi dovnitř, ocitnete se v království žen. Recepční sedící za pultíkem vás obdaří dokonalým úsměvem. V přízemí je prodejna, v níž několik pečlivě učesaných, nalíčených a usměvavých zaměstnankyň v uniformách nabízí

krémy, stíny a řasenky nejdražších značek. Na stolečku v čekárně se kupí stohy časopisů.

Karen si vzpomíná, že do salonu poprvé přišla pátého dubna okolo půl dvanácté dopoledne. Jakmile překročila práh skleněných dveří, obklopila ji vůně vanilky, mandlí, růžové vody, laku, šamponu a levandule.

Recepční, kterou ještě bude mít příležitost lépe poznat, jí připadala jako panenka z porcelánu. Měla zvednutý nosík, velké oči a třeshňové rty. Jakou rtěnku asi používá? přemítala Karen cestou do čekárny.

V zadní části místnosti se nachází velké zrcadlo a dvě kadeřnická křesla. Několik žen se tam věnuje depilaci obočí, líčení a předvádění různých přípravků. Všechny na sobě mají světle modré kalhoty a stejně barevnou blůzku s krátkým rukávem. Vypadají tak trochu jako zdravotní sestřičky, ale na rozdíl od nich jsou perfektně učesané a nalíčené, mají dokonalou manikúru a vosí pasy. Jedna z nich je krásně opálená. Na jmenovce připnuté na blůzce stojí její jméno: Susana.

Uklízečka také nosí modrou uniformu, ale výrazně tmavší barvy. Přiblíží se ke Karen a nabídne jí ovocný čaj. Karen přijme. Všimne si, že právě dorazila popová zpěvačka Rika. Je snědá a sexy. Její opálení by jí mohl každý závidět. Pravděpodobně je starší, než vypadá. Ve vlasech má jako čelenku usazené sluneční brýle, na každém prstu zlatý kroužek a kolem

zápěstí spoustu náramků. Stejně jako ostatní se nejprve ohlásí na recepci a poté se s časopisem v ruce posadí vedle Karen.

„Doňa Josefina vás očekává, můžete jít dál,“ ohlásí recepční.

„Děkuji,“ odpoví Karen. Snaží se přitom o pečlivou výslovnost, aby skryla svůj kartagenský přízvuk.

Vystoupá po točitém schodišti. Prochází první patro a pokračuje do druhého. Po pravé straně míjí čtyři místa na manikúru a tři na řasy. Uprostřed místnosti jsou čtyři kabiny. Vlevo, úplně na konci chodby, se nachází kancelář Josefiny de Brigardové. Karen zevnitř uslyší hlas, který ji zve dál. Přiblíží se k otevřeným dveřím. V příjemné místnosti se střešními okny, z nichž se nabízí krásný výhled na prosluněné ráno, ji přivítá decentně nalíčená žena neurčitého věku. Má na sobě kalhoty barvy khaki, béžovou blůzku a na nohou lodičky na nízkém podpatku. Na krku jí visí perlový náhrdelník.

„Posadte se,“ přivítá ji vážně.

Doňa Josefina pozoruje, jak Karen kráčí až k židli postavené z druhé strany jediného psacího stolu v místnosti. Temně zelenýma očima si Karen prohlédne od hlavy až k patě a lehce přitom nadzvedne obočí.

Potom se jí zadívá přímo do očí a Karen skloní hlavu.

„Ukažte mi ruce,“ vyzve ji.

Karen natáhne ruce a na chvilku si připadá jako malá holka na základní škole. Ale doña Josefina nevytáhne pravítko, aby ji potrestala. Chvilku podrží Kareninu dlaň ve své, nasadí si brýle a zkoumavě si ji prohlíží. Potom se zaměří i na levou dlaň a požádá Karen, aby se posadila.

Sama však přechází po místnosti. Kdybych měla v jejím věku takovou figuru, taky bych si nesedala, pomyslí si Karen.

„Víte, jak dlouho Dům krásy funguje?“

„Dvacet let?“

„Čtyřicet pět. Když jsem Dům krásy otevřela, už byly na světě mé tři děti. A dnes jsem prababička.“

Karen se zadívá na pas doni Josefiny, jemně obepnutý páskem z hadí kůže. Světle růžový lak na nehty. Mandlové oči, vystouplé lícní kosti připomínající perleťově bledý opál. Žena, která před ní stojí, by klidně mohla být filmovou hvězdou.

„Dům krásy a moje rodina jsou všechno, co mám. Takže mám vysoké nároky a nejsem zvyklá dělat kompromisy.“

„Rozumím,“ odpoví Karen.

„Ano, drahoušku, zdá se, že chápeš rychle. Proč jsi vyměnila prestižní salon v Kartageně za obyčejný v Bogotě?“

„Protože v Bogotě si vydělám víc než doma, nebo jsem si to aspoň myslela, když jsem z Kartageny odjížděla.“

„Vždycky jde o peníze...“

„Mám čtyřletého chlapečka.“

„To máte všechny.“

„Čtyřleté?“ vyhrkne Karen.

„Vidím, že smysl pro humor vám nechybí,“ řekne doña Josefina a vrátí se ke strohému zdvořilostnímu vykání.

„Tohle je místo pro diskrétní ženy, které berou svou práci vážně a jsou ochotné pracovat dvanáct hodin denně. Musí své práci rozumět a chápat, že krása vyžaduje bezvýhradně profesionální přístup. Vidím, že v sobě máte kus elegance, a jsem si jistá, že se vám tady může dařit velmi dobře. Však uvidíte sama. Naše klientky jsou bohaté, některé dokonce velmi bohaté, ale často mají velice nízké sebevědomí. Všechny se bojíme a s věkem náš strach ještě narůstá. Proto tady u nás v Domě krásy musíme nejen odvádět profesionální práci, ale také musíme být vstřícné a empatické. Našim klientkám je třeba pozorně naslouchat.“

„Rozumím,“ odpoví Karen automaticky.

„Ovšemže nerozumíte, holčičko. Jste ještě moc mladá, abyste tomu mohla rozumět.“

Karen mlčí.

„Tak tedy, jak už jsem naznačila, svým klientkám zásadně neodporujeme. Pokud si budou chtít povídat, budete si s nimi povídat, pokud budou chtít mlčet, budete mlčet. Nikdy to nesmíte být vy, kdo začne rozhovor. Žádat klientky o spropitné či jakoukoliv laskavost je důvodem k okamžitému propuštění, stejně jako soukromé hovory a esemesky v pracovní době. Vzdálit se z Domu krásy bez dovolení je důvodem k okamžitému propuštění, rovněž tak vynášení pracovních pomůcek mimo budovu. Nárok na dovolenou vzniká po prvním odpracovaném roce, důchodové a zdravotní pojištění si hradíte sama. Během dovolené nemáte nárok na mzdu. Dovolená nesmí překročit dva týdny, a to včetně státních svátků. Veškeré pracovní pomůcky jako pilníky, stěrky, krémy, oleje a tak dále si hradíte sama.“

„Můžu se zeptat, jaký je plat?“

„Přijde na to. Z každé vykonané procedury dostaneš čtyřicet procent. Pokud budeš dobrá a získáš hodně klientek, za několik měsíců by sis mohla vydělávat kolem milionu pesos, samozřejmě včetně spropitného.“

„Beru to.“

Doña Josefina se usměje.

„Ne tak rychle, drahoušku, dneska odpoledne mám ještě další dva pohovory.“

Karen zaujalo, jak rychle a plynule tak elegantní dáma, jakou byla doña Josefina, dokázala přecházet

z odtažitého vykání na osobnější tykání. Jako by ne-
respektovala žádná pravidla.

„Jenom vám chci říct, že mám o tu práci opravdu
velký zájem,“ dodala Karen, přičemž se rozhodla ra-
ději držet vykání.

„Během několika dní se ti ozveme.“

Karen už byla na odchodu, ale doña Josefina ji ješ-
tě zadržela.

„Kdyby se snad někomu nelíbil tvůj pobřežní pří-
zvuk, tak si ho nevšímej. Nikdo v téhle zemi, ani
v žádné jiné, nemá rád, jak mluvíme my v Bogotě.“

Týden nato už byla Karen součástí Domu krásy.
„Kdyby mě dali na úpravu obočí, líčení a řasy, tak bych
bývala musela soutěžit se Susanou,“ řekla mi tehdy.
Každá z nich ale měla jiné silné stránky, a tak se Ka-
ren brzy stala královnou druhého poschodí. Byla jí
přidělena kabinka číslo tři, ve které prováděla čišťe-
ní obličejů, masáže a depilaci. Zjistila, že když bogot-
ské ženy požadovaly úplnou depilaci, téměř nikdy to
nebylo z vlastního rozhodnutí. Přicházely, protože si
to přál jejich manžel, přítel nebo milenec. Karen mi
vyprávěla o svých klientkách i o kolegyních z Domu
krásy. A tak se stalo, že při jednom z našich rozhovo-
rů zmínila i jméno Sabriny Guzmánové.

Karen ví přesně, kdo má na boku mateřské zna-
ménko, koho trápí křečové žíly, kdo komu nasazu-
je parohy, kdo pojedje na svátky do Miami, kdo má

problémy se silikonovými implantáty, komu minulý týden diagnostikovali rakovinu i která klientka chodí denně na zeštíhlující masáže pasu, aniž o tom ví její manžel.

To, s čím se zákaznice svěří v kabince, tam také zůstane. Stejně jako u mě v ordinaci. Tak jako terapeut nebo zpovědník, i kosmetička je vázaná slibem mlčenlivosti.

Kosmetické lehátko, na které se ženy s důvěrou ukládají, aby se plně odevzdaly zkrášlující péči, se podobá divanu v mé ordinaci. Dají na Karen, která se je snaží povzbudit, aby si odpočaly a vypnuly mobilní telefony. Do kabiny vstupují připravené odstříhnout se na chvíli od okolního světa. Na patnáct, možná dvacet minut se pak spojí s vlastním tělem a pohrouží se do ticha. A právě tady se často odehrávají důvěrné rozhovory, v nichž na sebe klientky prozradí i věci, které často nesdílejí ani se svými nejbližšími.

Sabrina Guzmánová přišla do Domu krásy jednoho deštivého čtvrtečního odpoledne, sotva půl hodiny před zavírací dobou. Táhla z ní kořalka. Vlasy měla promáčené deštěm a byla oblečená do školní uniformy. Vysvětlila Karen, že ji její přítel, navnaděný vidinou sexu, pozval na romantickou večeři do pětihvězdičkového hotelu. Pokud tomu Karen správně rozuměla, byl to tentýž kluk, který chtěl onu

dívku už dvakrát připravit o panenství, ale pokaždé si to rozmyslel, protože nebyla hladká jako samet. Alespoň tak jí to její klientka popsala.

Měl se v Bogotě zdržet dva dny, takže toho prý musel využít. Sabrina už Karen nevysvětlila, co přesně měl v plánu. Karen však tušila, že si chtěl s tou holčičkou pořádně užít. Depilační procedura byla pro obě utrpením. Sabrina naříkala, a když si Karen všimla několika kapek krve, prolétla jí hlavou temná předtucha.

Když děvče odejde, Karen zůstane v pokoji a pozoruje krvavou skvrnku, která ulpěla na chrániči lehátko. Přemýšlí, jak ji odstranit. Pokusí se o to vodou, mýdlem i čpavkem. Dosáhne však jedině toho, že skvrna vybledne na světle růžovou barvu. Bude Karen provázet po zbytek jejích dní v Domě krásy.

Kapitola 3

O několik dní později, co byla Sabrina Guzmánová nalezena mrtvá, si Karen vybaví křestní jméno klientčina milence. Krátká úmrtní zpráva se omezila na konstatování, že sedmnáctiletá studentka dívčího gymnázia zemřela v důsledku prasklé výdutě a že poslední rozloučení se zesnulou se bude konat právě dnes, dvacátého čtvrtého července, v pravé poledne v kostele Neposkvrněného početí.

Ačkoliv nebylo povoleno opouštět Dům krásy v pracovní době, Karen cítila naléhavou potřebu se pohřbu zúčastnit. V koupelně si svlékla uniformu, oblékla si úzké modré džíny a bílou košili. Susana jí půjčila černý blejzr, ve kterém dnes ráno přišla do práce.

S deštníkem za pět tisíc pesos vykročila do deštného dne. Auta troubila a Karen se brodila loužemi, až došla na jedenáctou ulici, kde nastoupila do rozhrkaného autobusu. Když byla konečně uvnitř, zavřela deštník, vytáhla peněženku, zaplatila jízdenku a zamířila do zadní části. Vůz byl plný a Karen stála natěsnaná mezi pánskými hýžděmi a ženami navoněnými pačuli a s dlouhými, špatně odbarvenými vlasy.

Pomyslela si jako vždycky, že není nic odpornějšího než držet se mastného a ulepeného madla.

Do autobusu přistupovali další a další lidé. Tlustý muž se na Karen přitiskl hrudí. Byl tak vysoký, že když Karen zdvihla oči, spatřila nad sebou jeho tmavý podbradek.

Na další zastávce přistoupil asi jedenáctiletý prodáváč mentolek. Řekl, že jeho rodina musela kvůli válce odejít z Tolimy. Řekl, že má čtyři sourozence. Řekl, že se musí starat o rodinu. Ještě než Karen dala znamení řidiči, zalovila v peněžence a podala klukovi pět set pesos. Řidič prudce zabrzdil a Karen jediným skokem přistála na ulici.

Než vešla do kostela, zastavila se v jednom obchodním řetězci. Chtěla ze sebe dostat nepříjemný zápach špinavého autobusu, a tak se navoněla vzorkem parfému Chanel č. 5. Podívala se do malého zrcátka, umístěného mezi tvářenkami, prsty si upravila vlasy a z kapsy vytáhla rtěnku. Pečlivě ji nanasla na rty a pokračovala v cestě.

V kostele se propletla davem lidí, až našla místo ve čtvrté nebo páté řadě lavic. Dívala se tak přímo na zavřenou rakev. Karen si pomyslela, že jen málokdo si pamatuje tělo zemřelé tak dobře jako ona. V mysli si vybaví prsty na dlouhých a štíhlých nohou. Žíly prosvítající v oblasti lýtek. Pihy pokrývající úzká ramena, rovný nosík, veliké oči a úzké rty a najednou si

uvědomí, že Sabrina byla krásná. Možná to byla zastřená krása, podobně jako krása tohoto města, nenápadná a zároveň plná překvapení.

Náhle ji zaplavil smutek, jako když se na klidném moři objeví vlna. Instinktivně zaťala pěsti, aby neplakala. Myslela na slzu, která jí stékala po tváři, a na lidi, kteří se ptali, kdo asi je ta neznámá žena černé pleti, která oplakává zemřelou. Myslela na úsilí, které obě vynaložily, aby byla Sabrinina kůže hladounká jako jablíčko, jako u malé holčičky. Uvědomila si, že je v kostele, a zastyděla se. Právě v tom okamžiku si všimla muže, který seděl vedle ní. Zdálo se jí, že ho odněkud zná. Byl to někdo veřejně známý. Na chvíli se jí zdálo, že je to moderátor televizních zpráv ze světa celebrit, ale potom si pomyslela, že je na to příliš starý. A pak si vzpomněla. Je to autor knih *Štěstí jsi ty* a *Mám se rád*. V tu chvíli se Karen usměje. Před čtyřmi lety, ještě než její život nabral nový směr a narodil se Emiliano, studovala Karen v prvním semestru sociální práci na univerzitě v Kartageně.

Takhle jsem dopadla, protože jsem byla hloupá a prudérní. Ačkoliv teď to se mnou není o moc lepší, myslí si Karen. Ale profesor kritického myšlení mluvil tak krásně. Ano, byl starý, mnohem starší než ona. Vždyť Karen tehdy právě oslavila osmnáctiny. Ale jí se zdál neskutečně moudrý a osvícený. Profesor Nixon Barros se jako správný karibský muž

při chůzi pohupoval v bocích. Mluvil něžně a laskavě a smál se z plna hrdla. To všechno ji svádělo. Když se dívala, jak mluví, byla jako hypnotizovaná. Nixon jí uměl dát svou něhu najevo. Karen se zdálo, že on je ten pravý. Líbily se jí jeho kudrnaté vlasy i pot, který mu vyrazil na čele, aniž si toho všímal, košile, jež mu byly příliš velké, a vůně jeho parfému.

S profesorem Nixonem se poprvé vydala do tržnice Bazurto a poprvé se opila v baru Goce Pagano. Skoro rok chodila za školu a střežila tajemství, které ji uvádělo do rozpaků. Karen od začátku věděla, že Nixon je podruhé ženatý, že jeho žena je o mnoho mladší než on a že s ní má dítě. Ale toho dne, kdy se sklonil, aby ji líbal, si Karen ani nevzpomněla na prince na bílém koni, kterého si pro ni vysnila její matka. Nezastavilo ji, že Barros je černoch, ani to, že je starý a ženatý. Jen zavřela oči a nechala se unášet.

Jak dny ubíhaly, radost, nenucenost a šílenství, které Karen zaplavily, stále sílily. Nakonec úplně přestala myslet a zcela se poddala své touze.

Dovolila, aby ji Barros v jedné tmavé uličce v Getsemani připravil o panenství. Po dobu následujících tří nebo čtyř měsíců se mu pak oddávala se stále větší vášní a odevzdaností, kdekoliv a kdykoliv se naskytla příležitost. Nixon Abelardo Barros jí zatím vyprávěl o tolika věcech, že jí úplně zamotaly hlavu. Díky němu Karen přečetla, kromě jiných titulů, i knihy

jako *Rozčeš si vlasy a půjdu spát* od Melissy Panarellové, *Druhé pohlaví* od Simone de Beauvoirové, Coelhoovy *Milostné dopisy jednoho proroka* a Nietzschovo *Tak pravil Zarathustra*, které v ní probudily zmatečnou touhu po revoltě. Právě v té době začala jinak nahlížet na ženy, které si vytrhávaly obočí, a jako výraz svobody si v podpaží nechala růst chloupky. „Nejsem tady proto, abych uspokojovala muže,“ odsekla své matce, když se jí zeptala, co hodlá dělat s chomáčky, které jí rostly v podpaží. „S tím jdi někam a ohol si je aspoň kvůli mně, holčičko,“ řekla doña Yolanda. Když doma chyběly peníze, maminka by raději nejedla, než aby vynechala návštěvu kadeřnice.

Karenina matka věřila, že dceřina krása je pro ně jediným východiskem z chudoby. Často své dceři opakovala, že kdyby ji ten její Amík tehdy nepřekvapil neučesanou a s kruhy pod očima, mohlo všechno dopadnout jinak. Podle toho, co Karen věděla, byl její otec básník, umělec a cestovatel. Cítila, že si její matka vymýšlí, protože jindy tvrdila, že byl číšník v baru Sincelejo, boxer v Turbacu nebo anglický námořník. Tato verze se Karen líbila víc než ty předchozí.

Dospívala. Byla vysoká a hubená jako lunt, ačkoliv ji její matka živila, jak nejlépe mohla. I když doña Yolanda ráno co ráno rozpalovala gril a připravovala pro Karen vajíčka s rýží, fazolemi, jukou a rybami, dcera se pořád vytahovala do výšky. Karen ty snídaně

milovala. Popíjela při nich ostružinový džus. Zpěv ptáků ustal a ulicí Pirato už se nelinuly tóny vallenata, reguetónu, champety a rancheras, které se víkend co víkend přetahovaly o přízeň posluchačů. Bosé děti vířily prach v ulicích. Bratřenci přinášeli zásobu chlazeného piva Costeñita a popíjeli ho na zápraží domu. Zatímco jedni pili usazeni v plastových židličkách, strýc Ricardo seděl v houpacím křesle a pozoroval Karen s něhou umocněnou alkoholovým opojením. Oči měl zarudlé od nedostatku spánku. Byl vždy mlčenlivý a vážný, ale na rtech se mu občas mihl úsměv.

V období vzdoru si Karen nechávala narůst divoké kudrny, kterými ji obdařila příroda. Ale časem, částečně díky studiu estetiky a částečně kvůli matčiným opakovaným nářkům, ji neustálé obhajování kudrnaté kštice unavilo a stala se z ní odbornice na narovnávání vlasů.

Pro její rodinu, kamarádky i lidi v jejím okolí bylo nemyslitelné se s někým vyspat a použít přitom kondom. To dělávaly jenom prostitutky. „Kde je láska, není zapotřebí kondom,“ říkala doña Yolanda. A své rčení doprovázela jednou z mnoha pověr, kterým věřila: „Když ti mužskej řekne, že tě miluje, podívej se mu do očí. Jak se mu rozšíří zorničky, tak zaručeně lže.“ Nixon jí řekl, že ji miluje, ale s jeho zorničkami to nic neudělalo. A co víc, Karen mu věřila.

Nixon nebyl jen další z řady černochoů, kteří řečnili výhradně o penězích a autech, zatímco o ženách se vyjadřovali jako o dobytku. Nixon nebyl ověšený zlatými řetězy, nebyl posedlý poslechem champety nebo písničkami Reye de Rochy. Nixon měl rád poezii, stejně jako její tatínek, myslela si Karen. Ve skutečnosti však o svém otci nevěděla nic. Pochopila, že chce radši studovat na univerzitě, než se účastnit soutěží o královnu krásy místní čtvrti, které se konaly na konci roku.

V prvním semestru Karen kromě studia, psaní semestrálních prací a skládání zkoušek poznala také marihuanu, klasickou salsu a sex. Oddávala se mu kdekoliv a kdykoliv. Objevila, že se tak může dostat do stavu naprosté odevzdanosti, ve kterém jí bylo dobře. Naučila se, jak se dostat do transu. Skoro vždycky s Nixonem, ale jindy za pomoci masážního strojeku na chodidla strýčka Juana, Venušinych kuliček, které schovávala její matka v zásuvce v kuchyni, nebo pomocí vlastní ruky.

Karen četla knihu *Mám se rád*. Zabývala se hédonismem a taková četba Karen pomáhala tolik si nepřipouštět vinu, kterou za své činy pociťovala. Zatímco četla, začaly jí ranní nevolnosti. Prsa jí natekla a bolela při každém dotyku. Cítila se ospalá a unavená. Byla právě v půlce knihy, když se jednoho rána rozhodla udělat si těhotenský test.

Slyšela sebe samu, jak říká: „Do prdele!“ Právě oslavila devatenácté narozeniny.

Její matka s ní několik týdnů nemluvila. Vlastně až do onoho parného odpoledne, kdy Karen zaslechla zvuk motorčky, zatímco s kudrnami na hlavě ležela na posteli a listovala starým časopisem.

„To máš v plánu se pořád jen válet? A žít budeš ze vzduchu?“

„Dala jsem najíst strýčkovi,“ řekla Karen.

„Začni něco dělat. Jsi těhotná, ne nemocná. Buď budeš dělat, co ti řeknu, nebo mi zmiz z očí.“

Z knih, které jí v té době prošly rukama, ji nejvíce ovlivnila a doprovázela příručka *Mám se rád*. Četla ji až do porodu. Cítila však, že její poselství už se jí netýká.

Toho dne, kdy pohřbívali Sabrinu Guzmánovou, neseděl po jejím boku nikdo jiný než autor její oblíbené knihy Eduardo Ramelli. Mistrovi už muselo být přes šedesát. Měl modré oči a rovnoměrně opálenou pleť skořicové barvy. Šedé, pečlivě upravené a nage-lované vlasy nosil sčesané dozadu jako džentlmeni z časů dávno minulých.

„Channel číslo pět,“ zašeptal jí do ucha.

Karen mlčela. Ne proto, že by nevěděla, že autor knihy *Štěstí jsi ty* se navoněl toaletní vodou Paco Rabanne 1 Million. Ne že by s ním tu hru nechtěla hrát. Mlčela, protože se jí sevřelo hrdlo. Ramelli od-

vrátil oči od jejího úsměvu, který pokradmu pozoroval, a upřel oči na kněze. Nepřestával však vnímat její křehkou přítomnost.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Karen po přijímání. Kostelem se rozlehlo přísné „pšššt“, a tak musel Ramelli zanechat své snahy něco z Karen dostat. Hned nato se ozvalo ono známé *At' odpočívá v pokoji* a mše skončila. V prvních dvou řadách seděla nejbližší rodina. Nějaká žena objímala asi devítiletého chlapečka a neutišitelně plakala. Rozezněly se varhany, a zatímco sbor falešně zpíval *Ave Maria*, smuteční hosté začali pomalu vycházet z kostela. Karen se dostala do uličky a zamířila k východu. Na vzdálenost několika metrů cítila vůni Ramelliho kolínské, dokud jí nevstoupily do cesty dvě vysoké ženy. Její pozornost se teď upnula na paničky s nadýchanými účesy, které připomínaly snůh z bílků. Pozorovala jejich luxusní šaty a nepřírozeně štíhlá těla. Některé s sebou měly deštníky, na jiné čekali řidiči nebo osobní strážci. Nějaký bodyguard u východu z kostela podal své paní ohromný deštník. Ta si pak klidně kráčela k autu a vyhýbala se loužím. Bodyguard skrápěný silným deštěm se rozběhl k vozu, do kterého pak oba nastoupili. Dáma dozadu, on dopředu.

Když Karen přecházela křižovátku na sté ulici, ohlušilo ji troubení aut. Cítila pach zplodin z výfuků. Míjela staré zelené autobusy, které byly v ulicích

odnepaměti, stejně jako žebráci. Jednoručí se vyzbrojili stěrkami, aby si mytím okének aut vydělali pár drobných. Vyhnanci třímají v rukou špinavé kartony, počmárané skoro vždycky černým fixem, a to rovnou na chodníku. Příběh o masakru, plný gramatických chyb, je složený ze stále stejných slov o vyhlazeném lidu a vyvedený roztřeseným písmem člověka, který vychodil sotva tři třídy základní školy. Každý den se usadí na stejném místě na rohu ulice a snaží se vzbudit soucit řidičů aut. Ženy, téměř vždy černošky nebo indiánky, nosí své děti přivázané na hrudi nebo na zádech. Jednou rukou ta malá stvoření přidržují, ve druhé mají karton s prosbou o pomoc a pod paží plechovku na mince. Snaží se udržet rovnováhu a upínají oči na semafor. Pohled na ně vyvolává soucit.

Když se na semaforu objeví červená, žebráci, vystěhovalci, zločinci prchající před spravedlností, akrobati, nezaměstnaní, analfabeti, narkomani, utiskovaní, mrzáci, děti a těhotné ženy přepadávají projíždějící vozy. Každodenně se opakující představení je tak obehnané, že už nikoho nepřekvapí. Tedy skoro nikoho. Ti, kteří tyto výjevy pozorují se strachem, jsou cizinci, kteří se právě přistěhovali do tohoto kraje, jehož pahorky se v sedmdesátých letech ukazovaly studentům školy San Bartolomé jako „hranice civilizace“ mezi bohatým severem a zaostalým jihem.

Do této horské, téměř vždy studené oblasti den za dnem přicházejí další a další lidé ze všech koutů země. Karen si pomyslela, že je jednou z nich. Přišla sem stejně jako prodavači manga, výkupci železného šrotu, hrobaři, žongléři a žebráci.

To, co Karen nejvíce fascinovalo, nebyla ani tak rozmanitost profesí, které se zrodily z hladu. Především nemohla pochopit, jak rutinně a všedně to všechno působí. Dívala se na ženy v opancéřovaných vozech, které vytáhly okénko, kdykoliv se k nim přiblížil někdo s nataženou rukou. Toto gesto bylo jen jedním z mnoha. Jako by si ho všichni přečetli v manuálu, jak se chovat v místech, kde jsou hlídači, mříže v oknech a psi s náhubky běžnou součástí života.

Když se vrátila zpátky do Domu krásy, bolely ji nohy a ruce měla studené. Vyběhla do druhého patra a co nejrychleji se převlékla. Byla skoro připravená vstoupit do kabiny, když tu někdo prudce zaklepal na dveře.

„Ano?“ řekla a zavazovala si tkaničky tenisek.

„Chce s tebou mluvit doña Josefina,“ oznámil jí hlas za dveřmi.

„Už jdu,“ odpověděla a upravila si vlasy svázané do ohonu. To mám za to, že strkám nos do věcí, do kterých mi nic není. Právě teď, když už se začínala blížit k vytouženému milionu pesos, právě teď se

nechá vyhodit kvůli klientce, kterou ani pořádně neznala. Doña Josefina už na ni čekala, dveře byly pootevřené.

„Chtěla jste se mnou mluvit?“ zeptala se Karen.

„Posadte se,“ řekla Josefina de Brigardová odměřeně.

Karen si ji prohlížela s obočím lehce zvednutým a netušila, co bude následovat.

„Karenko, dozvěděla jsem se, že ses bez mého souhlasu vzdálila z práce, a to v pracovní době,“ začala. „Chci, abys věděla, že mně nic neunikne. Dokonce i když v Domě krásy zrovna nejsem, protože mám své zdroje informací. Slyšíš, drahoušku?“

„Ano.“

„Dobře. Teď ti řeknu, kdes byla, abys chápala, že se dozvím o všem, co se tady děje. Šla jsi na pohřeb té dívenky Sabriny Guzmánové. Zajímá tě, jak to vím? Dnes ráno volala její matka. Říkala, že její dcera byla naší zákaznicí, a myslí si, že tu byla i předevírem. Nevěděla, kdo ji obsluhoval. Proto jsem si to vyhledala v knize návštěv. Tak jsem se dozvěděla, žes přišla o klientku. Upřímnou soustrast.“

„Byla u mě asi jen dvakrát nebo třikrát.“

„Čtyřikrát, abychom byli přesní,“ opravila ji doña Josefina. „A co o ní víš?“

„Moc toho nevím. Byla to normální dospívající dívka.“